

РЕШЕНИЕ

№ 4995

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 25.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10731** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл.233 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Й. С. Й. от [населено място], [улица], против Заповед № з-12699/05.10.2012 г., издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл.224, ал.2, т.т.1,2 и 4,чл.226, ал.1,т.6, чл.227, ал.1,т.т.7,8 и 10, чл.230, ал.2,т.4 ППЗМВР и чл.245, ал.1,т.8 от Закона за МВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение.

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, както и че не е доказано по несъмнен начин самото нарушение. Жалбоподателят намира, че е нарушен чл.229 от ЗМВР, като дисциплинарно наказващият орган не е взел предвид тежестта от нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на служителя. Твърди също така, че е нарушен и чл.225 от ЗМВР, тъй като от нарушението, което се твърди да е извършил – на 03,05,2012 год до датата на издаване на заповедта-05,10,2012 год са минали повече от 2 месеца. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.Е., която поддържа направените доводи в писмени бележки. Исква се отмяна на заповедта и присъждане на разноски в производството.

Ответникът – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи/СДВР/ чрез процесуалния си представител юрк.П. оспорва жалбата като неоснователна.

СГП-редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.05.2012 г., около 16,30 ч. е получен сигнал от гражданина И. М. за неправомерни действия и корупционно поведение от полицейски служители. В сигнала се твърди, че двама полицаи със служебен автомобил „Опел А.” с рег.№ СА 6713ММ на С. шосе са спрели управлението на М. лек автомобил марка „Фолксваген-К.”, с рег.№ СО 1815 АН, при което е поискана и съответно предадена наследваща се облага- една банкнота от 10 евро с № U49014854195 за да не бъде установено извършеното от водача на проверяваното МПС административно нарушение – изтекъл срок на годишния технически преглед. След получаване на сигнала служителите на дирекция „Инспекторат” МВР гл.инспектор Ив.И., гл.инспектор М.Д. и гл.инспектор Вл.М. извършват проверка на място, при която е установено, че в състава на автопатрула, с посочения служебен автомобил по това време са били жалбоподателят и полицай Б. Н.. При преглед на нарядния дневник е констатирано, че не е отразено спирането и проверката на автомобил „Фолксваген-К.”, рег.№ СО 1815 АН, което е в нарушение на чл.65, ал.2, т.3 и ал.3 от Инструкция Из-2295/08.12.2006 г. Съгласно служебните правила при спиране на МПС за проверка старшият на наряда е длъжен своевременно да докладва в Оперативния дежурен център за предприетата проверка и вписва същата в нарядния дневник, което не е било сторено от жалбоподателя. Констатирано е също така, че двамата полицаи от автопатрула не са представили пътна книжка за служебния автомобил, което е нарушение на чл.84, ал.1 от Инструкция № I-84/31.08.1994 г., допълнена с Инструкция № I-165/06.10.2007 г. и Инструкция № Из-75/23.01.2008 г. Полицай Б. Н. не отрече, че у него се намира банкнота от 10 евро със същата серия и номер, посочени в сигнала на И. М., но твърди, че парите са лично негови. Проверката е установила, че намиращата се у Б. Н. банкнота от 10 евро е с № U49014854195.

На 11.05.2012 г. дирекция „Инспекторат” МВР изпраща материалите от сигнала и проверката, рег.№ 2671/11.05.2012 г. на СДВР. Със Заповед № з-7159/01.06.2012 г. на Директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство по чл.230, ал.1 ЗМВР срещу Й. и същия временно е отстранен от длъжност. В заповедта е определен дисциплинарно-разследващия орган и е даден срок за становище до 04.07.2012 г. Жалбоподателят дава писмени обяснения на 11.06.2012 г., рег.№ 25548 и на 30.07.2012 год с рег.№ я-33216/стр.32,33/. На 03.07.2012 г. със Заповед № з-8797 Директорът на СДВР удължава срока на дисциплинарното производство с един месец, считано от 04.07.2012 г. На 24.07.2012 г. на жалбоподателя е връчена покана, рег.№ 34349 за запознаване с обобщената справка рег.№ 32350/23.07.2012 г. На 25.07.2012 г. постъпва възражение, рег.№ 34577 от жалбоподателя, в което се твърди, че не е спиран автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . На 27.07.2012 г. на Й. Й. е връчена покана, рег.№ 32484 за изслушване и даване на писмени обяснения по дисциплинарното производство. Жалбоподателят подава писмено обяснение на 30.07.2012 г. На 07.08.2012 г. е постъпило изготвеното от дисциплинарно-разследващия орган становище, рег. №Я 34318, с което е направено предложение на жалбоподателя да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”. На 05.10.2012 г. ответникът издава оспорената Заповед № з-12699, с която е наложено дисциплинарното наказание и е прекратено служебното

правоотношение.

В хода на съдебното производство съдът допусна събиране на гласни доказателства, като в о.с.з. проведено на 25.06.2013г. е разпитан като свидетел Б. А. Н., който заедно с жалбоподателя на 03.05.2012г.е бил дежурен полицаи в състава на автопатрула. Свидетелят Н. твърди,че на 03,05,2012год не са спирани за проверка автомобил ,управляван от лицето И. М.,нито са искали от него да ги почерпи.При проверката от инспекторите същите го попитали дали има 10 евро и той им я предал доброволно,като обяснил,че същата е ресто от извършена работа от майстор от предходната вечер,който поставил комарник в дома му.Номерът на банкнотата му диктувал инспектор И..Като свидетел в същото с.з. бе разпитан и подателят на сигнала срещу полицейските служители лицето И. М..Същият потвърждава подаването на сигнала на 03,05,2012г,като причина за това била наглостта,с която се държали спрямо него органите на реда. Полицаяте го спрели ,не установили нищо нередно,но се съмнявали,че винетката е фалшива.На въпроса „сега какво правим,свидетелят отговорил,каквото решите това правим,тогава жалбоподателят му казал- или пишем или ще почерпиш нещо ,но да е от сърце. След което свидетелят отишъл до колата ,на страна обратно на погледа на полицаите и записал номера на банкнотата на един лист,след което отишъл до навигаторското място,където стоял жалбоподателя и оставил банкнотата в джоба на вратата.След това тръгнал и се обадил на свой познат,който му дал телефона,на който подал сигнала.Съдът кредитира показанията на свидетеля М. като обективни и логични,съответстващи на останалите писмени доказателства,а не кредитира показанията на свид. Н. като пристрастни/същият е участвал като част от автопатрула и у него е намерена въпросната банкнота,поради което е и заинтересован от изхода на спора/.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд С. – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок/подадена е на 12,10,2012год/ от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание на служителя Й. С. Й. е издадена от компетентен административен орган - Директора на СДВР/чл.228 т.3 от ЗМВР/.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и е спазена процедурата по чл.229 от ЗМВР.

Спазено е и императивното изискване дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 225 от ЗМВР.Това всъщност е и едно от основните

оплаквания на жалбоподателя в производството. Съгласно чл.225 ал.1 от ЗМВР дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Според ал. 2 на същия член дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, т.е. от момента в който дисциплинарната преписка, съдържаща доказателствата, събрани от разследващия орган постъпи при наказващия орган./решение по адм дело 6695/2012год от 11,12,2012год-5 чл. с-в на ВАС/.В случая извършената проверка по разпореждане на административно наказващия орган е приключила със становище-справка № я-34318/07,08,2012год, от която дата насетне е започнал да тече и преклузивния срок по чл.225 ал.1 от ЗМВР съгл. чл.223 ал.1 от ППЗМВР.Не би могло да се сподели довода,че срокът по чл.225 ал.1 от ЗМВР е започнал да тече от 03,05,2012год или на 17,05,2012год,на която дата Директорът на СДВР е положил резолюция за започване на процедура по чл.229 ал.1 от ЗМВР.Образуваното дисциплинарно производство е било удължено с надлежна заповед по реда на чл.230 ал.1 от ЗМВР № з-8797/03,07,2012,която е съобщена на жалбоподателя,поради което и не би могло да се твърди,че е ограничено правото у на защита или са допуснати съществени процесуални нарушения обуславящи незаконосъобразност на атакуваната заповед.Обжалваният административен акт е издаден на 05.10.2012 г., като за твърдяното нарушение дисциплинарно наказващият орган е научил на 07,08,2012 .Съгласно трайната практика на ВАС нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка бъдат предоставени на административния орган и от този момент дисциплинарният орган е задължен да направи преценката за това извършено ли е дисциплинарно нарушение и налице ли са законовите основания да материализира волята си в административен акт за налагане на дисциплинарно наказание.

При издаване на оспорената заповед са спазени всички съществени изисквания на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание "уволнение", разписани в ЗМВР и ППЗМВР.

Дисциплинарното производство е образувано по нарочна заповед на директора на СДВР, както изисква разпоредбата на чл. 230, ал.1, т.2 ЗМВР и чл.239 и чл. 243, ал. 1 от ППЗМВР. Същата заповед съдържа всички реквизити по чл. 239, ал. 1 от ППЗСПЗЗ. Дисциплинарно-разследващият орган е запознал извършителя с тази заповед, разяснил е правата му и с нарочна покана, надлежно връчена, е изискал от същия писмени обяснения. Лицето е депозирало писмените си обяснения, с което е спазена и разпоредбата на чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР. За резултатите от разследването дисциплинарно-разследващият орган е изготвил изискуемата съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР обобщена справка, връчена на нарушителя срещу подпис с отбелязване и на датата на връчването ѝ. Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма съобразно изискването на чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР и е подробно мотивирана. В съответствие с чл. 229, ал. 1 от

ЗМВР наказанието е наложено след приемане на писмените обяснения на служителя от 30.07.2012 г. и отчитане на всички релевантни обстоятелства по чл. 229, ал. 3 и 4 от ЗМВР, в това число и приобщаване на кадровата справка на жалбоподателя.

Според съда заповедта, предмет на проверка е постановена и в съответствие с приложимите към случая материалноправни разпоредби.

Извършеното от страна на жалбоподателя дисциплинарно нарушение безспорно съставлява тежко такова по смисъла на чл. 227, т.т.7,8 и 10 от ЗМВР във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Безспорно установено по делото е, че на 03.05.2012 г. жалбоподателят е поискал от спрения за проверка водач на лек автомобил И. М. сумата от 20 лв. за да не извърши действие по служба – съставяне на акт за административно нарушение поради изтекъл срок на годишния технически преглед на водача/сведение рег.№ 3183/09,05,2012год от И. А. М.-стр.38, което кореспондира и с показанията на свид. М., дадени в с.з. на 25,06,2013год/. Получил е една банкнота от 10 евро, с предварително записан номер, която при последващата проверка неговият колега в автопатрула-свид. Н. показва на проверяващите органи.

С това свое поведение жалбоподателят е нарушил разпоредбите на Етичния кодекс на държавните служители в системата на МВР като е накърнил доброто име на институцията, която представлява; не е дал личен пример с поведението си на хората да уважават закона и се е възползвал от служебното си положение с цел лично облагодетелстване, изразяващо се в събиране на суми, за да не изпълни служебните си задължения - нарушения по т. 7, 8 и 31 от Етичния кодекс. Аргументирано и в съответствие със закона е и заключението на административнонаказващия орган, че предпоставките на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР за санкциониране на жалбоподателя с най - тежкото дисциплинарно наказание са изпълнени. Съгласно цитирания текст, дисциплинарно наказание "уволнение" се налага задължително за извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение, а по смисъла на нормата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР в тази категория попадат и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, с които се уронва престижът на службата.

Съдът намира за неоснователно и оплакването на жалбоподателя, че нарушението не е установено по несъмнен начин. По делото има убедителни доказателства, установяващи нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. На л.38 от делото е даденото от И. М. писмено сведение, в което подробно описва как жалбоподателя му е поискал 20 лв. и как е отишъл в колата да вземе парите, при което е записал номера на банкнотата. Свидетелят веднага се е обадил по

телефона на МВР като е продиктувал номера на служебния автомобил на полицаите, така и номера на дадената от него банкнота от 10 евро. Същата банкнота е открита от проверяващите органи в полицаи Н., който е бил на смяна с жалбоподателя. В. с.з. на 25,06,2013год свид. М. потвърди случилото се на 03,05,2012год. Обясненията на свид. Н., че банкнотата от 10 евро, му е дадена от майстор, който му е поставял комарник в дома му предходната вечер, са неубедителни и не кореспондират с останалите доказателства по делото. На първо място ако действително се случило така както твърди свид. Н., няма пречка този майстор да е бил изслушан още в административното, а в последствие и в съдебното производство. На второ място безспорно установено е, че на въпросната дата и място като автопатрул са били жалбоподателя и свид. Н., както и че същите не са отразили в съответните документи проверката на автомобила на М.. На трето място извън всяка житейска логика би било лице, което не е било проверено в действителност и не е дало никакъв наследващ се дар на полицейските служители, да се обади в същия ден, няколко минути след проверката му, на специалния телефон за случаи на неправомерни действия от полицейски служители, да каже къде е била проверката, да продиктува номера на полицейския автомобил, който е бил на пост в същия ден, да даде описание на полицаите, които са се намирали в автопатрула, да продиктува номер на банкнота, която съдържа и цифри и букви и същия този номер на банкнота с паричен еквивалент, съобщен преди това от М. на служителите в отдел Инспекторат да бъде открита у Н.. Всичко това убедително показва, че действително на 03,05,2012год полицаи Й. е поискал и му е бил даден наследващ му се по служба дар-банкнота от 10 евро. Неоснователни са и доводите, че наказващият орган не е преценил обстоятелствата и формата на вината, както и цялостното поведение на служителя. Изискана е и е приета кадрова справка за Й., която действително показва доброто носене на службата му. Но постъпката му на 03,05,2012год макар и да е изолиран случай в служебното му поведение е достатъчно тежка, за да покрие критериите на чл.229 ал.3 от ЗМВР и да обоснове най тежкото дисциплинарно наказание.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е в съответствие с материалноправните норми на ЗМВР И ППЗМВР и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Въз основа на изложените мотиви, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд С.-град, Първо отделение, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Й. С. Й. от [населено място], [улица], против Заповед № з-12699/05.10.2012 г., издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл.224, ал.2, т.т.1,2 и 4,чл.226, ал.1,т.6, чл.227, ал.1,т.т.7,8 и 10, чл.230, ал.2,т.4 ППЗМВР и чл.245, ал.1,т.8 от Закона за МВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: